

רעז"י

מסורת הש"ס

וואלו נדרים פרק אחד עשר נדרים ר"ן פא.

הגהות הב"ח

(א) נבי לחמסין ולגנזיא
 ומלביב השרת ולא
 פישויו (ע): (ג) עזי ונא
 רב לומר שאין מבידין:
 רש"י ד"ה נבי
 כמדבר מגלי ידיו נבי
 מאורה יראה שיהי גורם
 כי מלת ידיו שגמקרה לו
 וכן גורם וימנן כ"י ודלית
 כמדברא מגלי ידיו אבל
 נספסין שלו מביב אפסר
 עזי ונלסון מתפרס אפסר
 לומר שגם אלה שגם
 גורם אלה שגל גורם
 כמדור אמר שפי' כמדור
 שאין שם שיוי כ"י ור"ל
 מתפרס שאין שם שיוי ור"ל
 שוב על ש"ח דלילי נבשו
 שם פ"ה א"ל לו לנביא
 להוכיחו דהוא נפקא לו
 מזה אם שם שיוי מהא אם
 נאין א"ל שם שיוי
 עוד דלילי כמדור אמר
 שיוי אלה א"ל מגלי עזי
 מ"ל קודם לו כי נלמו
 מ"ל שם עזי ולא משני
 עוד מקום מדק שפסין
 ועל כהמ דעוד בלוי כ"י
 לישב המתפרס אלה המתפרס
 א"ל דעתו לישב: (ו) ר"ל
 שאין מבידין ור"ל ומגלידי
 חמסין מתוך שזה כ"ל
 שיוי שם תגלידי חמסין
 נמחק: (ז) ד"ה לידיו
 וכו' נשם אורדו לי דאין
 אלו נדידי עיניו נבש
 א"ל דנביס:

תוספות

[illegible]

גוף כולו לים זה **לער**. רחיצה זהוה צבוליה גופא לית זה **לער**
אלא לאו ודאי רחיצה לרי יוסי הוא כיוון: **כביסה אלימא לרי יוסי**.
מרחיצה: **ערצוצימא דרישא**. ^אשאינו מסרסר ראשו תמיד וממוך
סך איכא ערצוצימא כרישא: **מסיא** לידי עוריא. מציאו לידי סמיו
עניס שוהמט הראש מכהה מאור
עניו: **דמניו מתיא** לידי **עעמומיא**.
כשיש צבגדיו ערצוציט של זוהמא
שאינו מכבסן תמיד ולווצן כשהן
מוזהמין מציאו לידי שעמוס ותמהון
לז: **ערצוצימא דגופא**. כגופו
מוזהס שאינו רוזח תמיד מציאו לידי
שיחנא וכיצי אכעצועות המכאצות
ולאלו יש פרוואת אכל שעמוס קסה
מהן. אלמא כביסה אלימא מרחיצה:
הוהו **כערצוצימא**. כלומר הזהרו
בכבוצת וברחיצה: הוהו **כחוצרה**.
ללמד תורה כחוצרה שהתלמידים
מחדלים זה את זה ואת הרב:
הוהו **כצני ענייס**. להשתדל ללמד
תורה שמחן תלם תורה שאין להס
עסק אחר ועוד שעדמס שפלה עליהם:
ללאס מנזיס ס"ה. שעל הרוב
אינס בני תורה: **ירושא היא להס**. לא
ילמדו תורה מאחר שהס סומכים
שירושא היא להס: **כדי שלא יתגדו**
על **הכצור**. שחס לא היתה
תורה פוסקת מהס יגיס דעתם:
זאי חסוקס חצור חצור חצור חצור

מכרין בתורה תחלה
א למתיבתא דר' יוסי
רדימוס בר' יוסי א"ל
לבי מדרשא דאבא
י מעמיה דאבוך לא
א"ל לימא מר מאי
מיהא א"ל הא דתניא
קודמין לחיי אחרים
בב' ומגרשיהם יהיו
ם אילימא חיה והלא
יא אלא מאי חיתם
לא לאו כביסה דהא
א: א"ר יוסי אין אלו
א להו לר' יוסי מהו
נינו לבינה ת"ש א"ר
פוש אבל דברים שבינו
יהו קאמר להו לדידי
נה לא הויין לדידכו
עיניו נפש אודו לי
נפש מאי רב אדא
הונא אומר אין מפר
שלא

דאמער כביסען קודמת לחיי אחרים והא' מסבירא ליתא ולהיה בעי קרא
מנגן: **אלא לאו כביסא.** וקרי ליה חייסת: ולענין הלכה קייל כרצון
דחריה וקישוט דהיי עיני נפש הס' ופער בין לענעמן בין לאחרים דמייד
ורבים הלכה כרבים ועוד דמילתא דשמואלא משמיה דלוי דלקמן כוותיהו
שביעה דנפרס ע"ג צ"ל. ואע"ג דאמר רב הונא: כוליה פירקין י' יוסי
היא לא קייל כוותיה. אבל הרמב"ם ז"ל פסק דהוא הונא כרבי יוסי
הוא סיפר משום דברים שבינו לבינה. דחריה וקישוט דפליג עליהו
משום דברים שבינו לבינה מודה ר' יוסי דמפר. ונ"מ דלרצון דאמרי
אחרים אינו מפר דהא הוא דאיכא בין עיניו נפש ודברים שבינו לבינה
אל דלר' יוסי: אפי' משום דברים שבינו לבינה אינו מפר ה"ל למימר
בינה וחיין: רב ארא דא אהבה אמר מפר. דאיכא קפידא לבעל דבכי:
שמת

כִּבְיָם בְּגָדִים אֲלֵימָא לִיה לִר יוֹסִי. דְּלִית זִינָה יוֹתֵר מִרְחִילָה: דְּאִמֵּר שְׂמוּאֵל הָאִי עֲרֻבִיתָא דְרִישָׁא. עֲפֻרָוּתִים שְׂמַכְכֵּם לְאֵסֵר בְּרָאֵשׁ שְׁאִינוּ רֹחֵץ: מִתֵּיִא לִיה לִידֵי עוּרִירָא. מִסְמָא אֵת עֵינָיו: עֲרֻבִיתָא דְמֵאִנִּי. שְׁנוּשָׁא בְּגָדִים שְׁאִיר רֹחֵץ עַד שְׁחֹרֵץ הִרְבֵּה: לִידֵי שְׁעוּמִיתָא. שְׁגֵעוֹן חוּ שְׁעוּמִיתָא קָשָׁה מִבְּרִי: עֲרֻבִיתָא דְרֹפָא. זֹהֲמָא הִבָּחָה עַל זִשְׂרוּ שֶׁל אֵסֵר מִחֲמַת זֵיעָה שְׁאִינוּ רֹחֵץ: הִזְכִּירוּ עֲרֻבִיתָא. בִּהְיוּ דְפִרְשִׁי: וְשֵׁל תִּלְמִדוֹ תוֹרָה אֵלֶּךָ בְּחֻבְרָה. שְׁאִין אֵסֵר מִתְפַּלֵּל בְּלֵיל לִימֵדוֹ שֶׁל זִשְׂרוּ: וְהִזְכִּירוּ חֲנַנִּי עֵינָיו. מִלֵּךְ יִהְיֶה קִלְסֵי זְעִינִיסֵי לְנֵמֶס תוֹרָה:

ומפני מה שלמדי חכמים אין מלווין
 ב' שכן הדבר נאמר: שלא יסור אומרים.
 בני אדם מורה ירושה היא להם ואין
 אנו נוקקין ללמוד תורה: שלא יתגדלו.
 שלא יתגדלו שלא יתגדלו שררה כשיראו
 שכן ואזכורו צדיקים תלמידי חכמים.
 יתגדלו כמו הניחו לו צדומו להסגיר.
 צו (חולין 97 א): מפני שכן מסגרינן.
 דודאי כל מי שהוא ת"ח וצנו ת"ח ודאי
 מתגבר: דקרו לאינשי חמרי. שאין
 נוהגין להן כבוד ומצוין אותן מפני
 תורה שבהם: נלטה כמדבר מצלי
 יושב (א). ישיבה של ת"ח: נשאל לתלמידים.
 דכתיב מי האיש החכם להנציתם
 ומלאכי השעת דכתיב ורשע דברי פי ה'
 אליו ויגידה: שאין מצרינן. כשמשימין
 לתלמוד תורה ותלמידי חכמים (ד) בני
 תלמידי חכמים ממוך שכן וזירין
 לעסוק בתורה ורגילין בה אין וזירין
 ללכך כשפותחין לא מקרימא צרכתא
 כדאמרינן צרכתא תורה: ודינא
 אכחו ואכלאנו מלומדי תורה: ודינא
 דר' יוסי. היינו ר' מנחם בר' יוסי
 דמיתקרי בנן של קדושים (פסחים קד):

מדינת ישראל

(א) גִּרְסַת הַיָּם מְדַלֵּי
מִלֵּים שֶׁמֶן חֹלָה מוֹרֵא,
(גִּרְ) (זֵיל שִׁשָּׁא, א) גִּרְ
הַתְּרוֹן עֵרָה גִּרְ
מִמְגִּדְרִין, (ב) דִּמְ פֶּה.
עֵשׂ, (ס) (מִזִּי לֵה; וְחִים
קְרוּ חוֹלִין עַל. פֶּה.
(כְּמוֹת עֵל; עֵשׂ
מְכֹס' וְנִמְנוֹת מִ: דִּמְ
וְחִיכָה לְדֹמִי כִי כְּמוֹ
דִּז מִן הַסְּבִיבוֹת הַפְּרוֹכִת,
(י) (כְּרֹכֹת יֵא: (ס) (דָּן
עַל: (ט) (ע, (פ) (לְמִן
פֶּה:

תורה אור השלם

1. יזל מים מדלין ויורע
במים ברים וירם מאנג
מלכו ותנשם מלכותו:
במדר כד ד

2. מי האיש ההכם ויבן
אלו זאת ואשר דבר פי'
אלי ויגדה מה מה
אברה הארץ נצתה
כמדר מבלי עבר:

3. ויארם יי על עונכם
תא תורת אשר נתתי
לפניהם וירא שמעו
בקולי ולא הלכו בה:

4. ויהיו הערים להם
לשבת ומגרשם יהיו
לבהמתם ולרועשם וכל
במדר לה ג

הש"ס

בהר"ן ד"ה ערבוביתא.
בשאינו מסרק. עיין רבינו
יונה פ"ב דזכרות דף יא
ע"ב ד"ה מתניתין רחץ
ולע"ק:

פ רעט"י

דברו עלי מה
אברהם, אהרן, נח
לכובדים. מי אלו שמא
לנביאים. אשר דבר פי
אלו (פסוקי, פסוקי)
ממברכין בתורה חתה.
שבו שוקן בתורה לא
מברכין לפניה קרא
יתורה דבר ממי נפשים
קרא דבר, ברכת אשר
נתן לו מורם אמת (ל'
שבו בתר וכן וכן
אמת מורם. (דבר) שכן
לפניה על דברי מורם אמת
דבר מברכין גלות דשמי
שמינה ממה משה הם
(דבר) היה בכלל בהמה.
(דבר) היה בהמה
חטלו (דבר) (דבר) ומרם
בתריס אל וצי וסמור
(דבר) (דבר) (דבר)

פירוש הרא"ש

דאמיר
עקוויבאטור. דריישט. א
מכנס וולנך מצה לדי
עיון שמואל העינים און
מערן הרלס זאמלען
צ"ק/דצנא בתרה (ד' טו.)
שאנלעס שניקוס
מנוחה אהם ממשית
מאור ענין של דס:
ר. שאני מכנס
באגני. ממד מייני לדי
שמונמית מאור חקן חקן מר
עשה משועמם: דיוס מר
לודי שחינו ויבי.
הלמוד יחד חרע על צניס
לוי: האגדור על הצי
מ שאם תנסה: לנביא.
וערשיחם ירוו בהתחם
קאמר וקרי ליה מיתם מש

לעילה) אבל אין בהן ענינו נפש מפר לעצמו משום דדברים שצו
לצינה היינו קישוט כל הגוף בין קישוט תכשיטין בין קישוט העצרת
שער בצורתו מקום דקישוט כל הגוף משמע: לזיכרו דאמריסו.
דרחמי'הו ענינו נפש (ו) כו' אלא דברים שצו לצינה דהא לא נדרה
אלא מאותו מקום: מאי. כלומר אכתי מביצי לן אי מפר לא:
שלא

דאָן מפר אלא משום נדרים שבינו לבינה: איבעראַל האָן לרבי יוסי רבינו רבנן מי אמר דרוקא משום עיניו נפשא הוא דפליג עלייהו דלא מפר ר' ירמיהו אלא הוּא מפר בין לעמלו בין לאחריהו ור' יוסי דרוקא לעמלו מפני דעדינא נפש דנדרים פרקין: פ"ט ד"ר יוסי אלו נדרי עיניו נפש. ואם לא יפר מדיקאמרי ארין: אלו נדרי עיניו נפש משמע אצל דבר שבינו

ועומם יומר רע משימי ויצי: הוהדר בערבוביה. כלומר הזהר בנכוס בגדים ובחפצים ה
ועולו: שלא יאבדו ירושה לא להם. שלא יאלמו אתרס ירושה היו להם לבני אלו ולא
יהו. מתוך שסם ואפוסים לומי מורו ילו להשתרע על הניצור: לפי שאין מבררים בהורח
מכיו ואשר דבר פי ה' אלו ויגדה גו' את מותי אשר נמתי לפנים כלומר ברה שמימי
הרבוש וכלי החיים. שבתוך שבתוך להקדש שהמנו וגם לנכסיהם לזכא למימי לכל
תעא רעוביה ואל כלל דומי אמר וי"ח דנקא לי מימורא כלכל חיים: אמר
ה"ש דא"ר יובי אין אלו גררי ענינ נפש. ודיק מד"ל למימר גו' יובי אומר לא יפיר